

Sygn. akt II Ka 166/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2023 r.

sprawy **K. M.**

obwinionej z art. 86 § 1 kw, art. 100 § 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 23 listopada 2022 r. sygn. akt II W 1352/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego R. C. na rzecz Skarbu Państwa 110 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 166/23

UZASADNIENIE

K. M. została obwiniona o to, że:

I. w dniu 22 maja 2021 r. około godziny 15:30 w miejscowości N., gm. S., pow. (...), woj. (...), kierując sam. os. m-ki T. o nr rej. (...) po drodze publicznej, spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że zjechała na przeciwległy pas ruchu zmuszając prawidłowo idącego pieszego do gwałtownego uchylenia się celem niedopuszczenia do jego potrącenia, po czym ponownie wróciła na swój pas ruchu tj. o czyn z art. 86 § 1 kw;

II. w czerwcu 2021 roku w miejscowości N., gm. S., pow. (...), woj. (...) na wysokości posesji nr (...), posadziła na poboczu drogi wieloletnie drzewka, zmuszając w ten sposób pieszych do poruszania się po jezdni, co stwarza zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86 § 1 kw;

III. w czerwcu 2021 roku w miejscowości N., gm. S., pow. (...), woj. (...) na wysokości posesji nr (...), posadziła na poboczu drogi drzewka wieloletnie w ten sposób, że dokonała zwężenia pasa drogowego tj. o czyn z art. 100 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 23 listopada 2022r. w sprawie II W 1352/21 uznał K. M. za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt I wniosku o ukaranie i na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył jej karę grzywny

w wysokości 300 zł oraz zasądził koszty sądowe w kwocie 130 zł. Natomiast Sąd Rejonowy uniewinnił obwinioną od popełnienia czynów zarzuconych jej w pkt II i III wniosku o ukaranie.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżając wyrok w całości i podnosząc:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 2 kpw polegającą na:

- pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego R. C. oraz świadków T. B., M. B., S. J., którzy zeznali, że po tym jak obwiniona przejechała samochodem w niewielkiej odległości od pokrzywdzonego zmuszając go do gwałtownego uchylenia się celem uniknięcia potrącenia, zmieniła kierunek jazdy, zawróciła i próbowała ponownie najechać na pokrzywdzonego, które to zachowanie świadczy o tym że działanie obwinionej nie było przypadkowym, wynikającym z nieuwagi czy zagapienia się, a podjętym celowo i z rozmysłem, a tym samym oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, konsekwencją którego to naruszenia było poczynienie wadliwych ustaleń faktycznych w zakresie jakim Sąd I instancji przyjął, że brak było podstaw do orzeczenia wobec obwinionej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 6 miesięcy;

- nienależytej ocenie dołączonych do akt sprawy zdjęć prezentujących drogę oraz pobocze w miejscu zdarzenia, a także dokonane przez obwinioną nasadzenia konsekwencją którego to naruszenia było poczynienie wadliwych ustaleń faktycznych sprawy i przyjęcie, że obwiniona nie popełniła wykroczenia stypizowanego w art. 100 kw;

- nienależytej ocenie znajdującego się w aktach sprawy wywiadu środowiskowego Zespołu do Spraw Wykroczeń Wydziału Prewencji KPP w Ł., który charakteryzuje obwinioną jako osobę konfliktową, agresywną i wulgarną, konsekwencją czego było wymierzenie obwinionej kary z pominięciem istotnych okoliczności mających wpływ na jej wymiar a takich jak właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- przyjęcie, iż w realiach sprawy niniejszej brak było podstaw do orzeczenia wobec obwinionej zakazu prowadzenia pojazdów w oparciu o treść art. 86 § 3 kw w sytuacji, gdy obwiniona swoim celowym działaniem spowodowała bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, ciężkiego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia pokrzywdzonego

- przyjęcie - wbrew zeznaniom świadków oraz pokrzywdzonego, iż obwiniona nie dopuściła się zarzucanego jej wykroczenia z art. 100 kw, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego, a w szczególności załączonych przez pokrzywdzonego zdjęć prowadzą do wniosku, iż obwiniona popełniła zarzucany jej czyn;

3) rażącą niewspółmierność kary oraz środka karnego poprzez orzeczenie przez Sąd wobec obwinionej kary rażąco niewspółmiernie łagodnej w wymiarze 300 zł przy jednoczesnym odstąpieniu od orzeczenia wobec obwinionej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów w sytuacji gdy obwiniona spowodowała bezpośrednie niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia pokrzywdzonego niemalże doprowadzając do jego potrącenia, co z kolei w ocenie oskarżyciela posiłkowego winno uzasadniać konieczność przynajmniej czasowego wyeliminowania obwinionej z ruchu drogowego jako kierowcy.

Pełnomocnik podnosząc powyższe zarzuty wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez w pkt 1 wymierzenie kary na podstawie art. 86 § 3 kw, tj. zakazu prowadzenia pojazdu w jego najniższym wymiarze, w pkt 2 i 3 zarzutów uznanie, że obwiniona jest winną popełnionych czynów i wymierzenie kary po 1.000 zł grzywny;

2) zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik poparła wniesioną apelację i wnioski w niej zawarte, obrońca wniósł o nieuwzględnienie apelacji, zaś oskarżyciel posiłkowy przyłączył się do apelacji swojego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie jest zasadna, a zawarte w niej wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań dotyczących zasadności zarzutów apelacji należy odnieść się do granic złożonego środka odwoławczego. Z treści zarzutów opisanych w pkt II i III wniosku o ukaranie nie wynika, aby R. C. był pokrzywdzonym tymi czynami. Z materiału dowodowego nie wynika, aby doszło do bezpośredniego naruszenia lub zagrożenia jakiegokolwiek dobra prawnego przysługującego R. C. poprzez działanie obwinionej opisane w tych zarzutach. Na tej podstawie należy stwierdzić, że w zakresie tych czynów R. C., a w konsekwencji jego pełnomocnik, nie posiada interesu prawnego w złożeniu środka odwoławczego w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt II wyroku Sądu Rejonowego. Z tych powodów Sąd Okręgowy uznając za niedopuszczalne zarzuty apelacji odnoszące się do tej części rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku Sądu Rejonowego odstąpił od dokonywania oceny merytorycznej tych zarzutów.

Odnosząc się zatem do zarzutów dotyczących rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie czynu z pkt I wniosku o ukaranie należy stwierdzić, że z zeznań pokrzywdzonego i naocznych świadków nie wynika, aby obwiniona w dniu zdarzenia usiłowała dwukrotnie „najechać” na R. C.. Świadczenie zgodnie twierdzili, że obwiniona zawróciła samochodem w pobliżu remizy, a następnie dojechała do pokrzywdzonego, zajęła mu drogę i oświadczyła mu, że całą sytuację na drodze nagrała za pomocą kamerki samochodowej. Wobec takich wiarygodnych dowodów należy uznać, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych postulowanego przez obrońcę.

Nadto Sąd Okręgowy nie zgadza się z pełnomocnikiem, iż ustalenia faktyczne sprawy, a także treść wywiadu środowiskowego dotyczącego obwinionej stanowią dostateczną podstawę do orzeczenia wobec niej środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W tym zakresie niezasadny jest także ostatni zarzut apelacji, sprowadzający się do wskazania rażącej niewspółmierności kary oraz środka karnego.

Zdaniem skarżącej, spowodowanie bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia pokrzywdzonego (niemalże potrącenie pieszego) winno uzasadniać konieczność czasowego wyeliminowania obwinionej z ruchu drogowego jako kierowcy. Omawiając te zarzuty należy zauważyć, że tego rodzaju środek karny winien być stosowany ostrożnie, jedynie w sytuacjach gdy sprawca popełniając czyn z art. 86 § 1 kw wykazał się tak dalece lekceważącym stosunkiem do reguł ruchu drogowego, że niezbędne jest czasowe wykluczenie sprawcy z udziału w tym ruchu jako kierowcy pojazdów mechanicznych. W przedmiotowej sprawie zachowanie obwinionej wywołało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym (zatem w godziło w życie i zdrowie pokrzywdzonego), lecz jest to znamię każdego czynu z art. 86 § 1 kw, a tymczasem ustawodawca nie wprowadził obligatoryjnego obowiązku orzekania takiego środka karnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela zapatrywanie Sądu I instancji, iż adekwatną reakcją za czyn popełniony przez obwinioną będzie kara grzywny bez potrzeby orzekania środka karnego.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że nie zasługuje na uwzględnienie wniosek apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie w zakresie czynu z pkt I wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Z oczywistych względów pozostałe wnioski apelacji także są bezzasadne.

O kosztach sądowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw. Nadto Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku pełnomocnika o zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym, gdyż apelacja pełnomocnika nie została uwzględniona.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.